

Umělci výstavy Setkání v prostoru

Magdalena je scénograf a vizionář budoucích syntéz mozaikových umění, Orodé je absolutní barbar, který s barbarstvím dostal i talent, jen si musí dát pozor aby, ho nikdo brzy nezabil a Anita je brilantní samorostlý virtuóz barev.

V mozaikách **Magdaleny Kracík Štorkánové** zní v pianu vesmírné struny, forte a fortissimo není povoleno. Určitý jemnocit v mozaikách Magdaleny je jednak odvozen od hudebního vlnění, ale je také, a to zejména, odvozen od umění scénického. Mnohé její mozaiky a objekty jsou jasně vymezenou scénou, ve které se jedná. Kde probíhá akce, je vždy přítomná praxis, morálka a etika. V mozaikách Magdaleny zní tón jasného rozlišení mezi dobrem a zlem. Magdaleně je cizí ambivalence, dvojnáčnost, která je zcela charakteristická pro Orodé Deoro. Orodé je brutální, a v tom je geniální, Magdalena je uměřená, proto věčně živá. Magdaleniny mozaiky nezní intimně žensky, jsou situovány do nadčasového, do vědomě neaktuálního, nezrcadlícího aktuální všednosti. Magdalena je schopná rozvíjet a posílit paradox na poli výtvarných umění, jak už dnes vidíme v puristicky laděném díle s názvem "Strom na paprice" či podobně komponované mozaice "V kostyměrně divadla zvaného Svět". Jako u Paula Klee u Magdaleny bude vždy důležité, jak své mozaiky pojmenuje.

Orodé Deoro je barbarský italský řecký rek, připomíná hrdinu od Tróje. Vzpomeňme, že Aeneas, utíkající z Trojské války, založil věčný Řím, na tomto Italovi je cosi řecky rekovského. Jeho mozaiky mají buldočí národu, jsou drsně expresivní. Autor uvážlivě a výhodně volí barvu. Uměleckou předností Orodé je kongeniální využití spáry na pozadí silově nádherných barev. Anita a Orodé jsou protikladem.

Když **Anita Bartoš** tvoří koláže, tak hraje na klavír mohutnými a geniálními akordy, jako Čajkovského akordy v klavírním koncertu B-moll, nicméně nesdílí jeho patetický rozmach a sentimentalismus. Svoji nekonečnou nápaditost přetavuje do perfektního, vyváženého, komplikovaného prstokladu barev. Její barevná paleta je ohromujícím způsobem mnohočetná, přesto však neztrácí vizi celku. V životě nepochybně strádala, dokázala však bolest mistrovsky sublimovat do uměleckého díla. Z jejích prací - koláží tak trochu cítíme sladkobolnou pietu Cizince na pobřeží Ackera Bilka.

A ejhle, mezi vlnami moře byla jedna vlna hudební. Mozaika oslovuje všechny smysly, proto jsme vybrala hudbu, která oslovuje všechny smysly. Štěpán Filípek vytvořil audiotracky k vybraným vystaveným dílům a tak umožnil dialog mezi technickými civilizacemi. **Štěpán Filípek** je progresivní hudební skladatel a violoncellista, který experimentuje a tvoří na pomezí obecně platných estetických zásad a neprozkoumaných prostorů společného nevědomí.

Výstavu vhodně doplní improvizace setkávání v prostoru z ruky a hlavy **Ley Stefan Ruppert**, která vnáší do výstavy prvek nepředvídatelnosti.